

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 255.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

γειον πᾶσαν ἀρχὴν πώγωνιον ἔσαν ἐ-
 ρεάμβευσεν, ἀλλὰ τῷ κυρίῳ ἀπει-
 φθείσα, τὸ ἰσχυρὸν καὶ ἔρρωμένον ἐκ τῆ-
 σατο, εἰς ἀλφειῶν περικύβασα
 κράτος. ἔφερετε γὰρ αὐτὴν καὶ μόνον
 ἀλαιδίην χριστοῦ καὶ κράσασθον γενομέ-
 νην αὐτῆς, ἀσφαλὴ καὶ βεβαίαν γενέσθω.

Ἀλφειῶν πρεσβυτέρω. σνβ.

Ἡ τῆς ἀγίων ὁδὸς ἐν τῷ ναῷ κρυ-
 πτομένη, καὶ καταπέτασματι διειορη-
 μένη, μὴ πω δεδῶσθαι τὸν ἀγιασμὸν ὑ-
 πεκδέκνυ τῆ τῆς κυρίας ἡμῶν φυλατ-
 τόμενον παρὰ σία. ἡ ἰκὴ ἀλφειῶν τὸ
 καταπέτασμα, καὶ γυμνάσις τοῖς ἐθνε-
 σι τὰ τῆς ἀγίων ἀπόρητα, κεκαλυμ-
 μένα Ἰσδαίοις ὡς ἀγνώμοσιν, ὠδοποιή-
 σεν ἡμῖν πρὸς τὴν αἰῶν συγγένειαν.

Τῷ αὐτῷ. σνγ.

Δειμέως ζητεῖς τὰ νοήματα. καὶ
 τίς σοι ἀρκέσει ἀμέλγησι, εἰ μὴ θεὸς
 παρὰ σοὶ λόγον καὶ πόνον τῷ σκοπῷ
 σου σωτηρέσθωτα. αἱ πέτραι ἐν τῷ πά-
 θει τῷ κυριακῷ διεθρύβησαν, καὶ τὰ
 μνήματα πρὸς μεθορίας σαμαθίων
 ἐξόμαζον, τῆς ὀπιγείων καὶ ὑπο-
 γείων δεσπότιον σημάζοντα τὸν ἡλξ-
 μενον.

Τῷ αὐτῷ. σνδ.

Τίνος χάριν, ἔφης, τὰ ἀψυχα ἔμα-
 φίζετο; τῆς Ἰσδαίων. φημί, κατηγο-
 ρουῦντα ἡλιθιότητος. ὅτι τὰ μὲν φόβω
 σωτηρέζετο, αὐτοὶ δὲ εἰς λίθων φύσιν
 μετίσταντο, καὶ πρὸς φόβον ἀνάσθη-
 τοι, καὶ πρὸς εὐεργεσίαν ὄντες ἀχά-
 ρειστοι.

Τῷ αὐτῷ. σνε.

Οἱ δύο ληστὰς τοὺς δύο ὑπέβραφον
 λαούς. ὁ μὲν μέγιστον τελευτῆς τὸ ἀγνώ-
 μων ἐνδείξάμενος, καὶ ἕδδ τὴν ἐχάτιον

rio ac principatu, tanquam ludicro, trium-
 phavit: verum Domino imposita, robur
 ac vires contraxit, atque ad imperium à
 successione immune progressa est. Con-
 ueniebat enim eam, cum vel Christum
 duntaxat contigisset, atque ipsius simbria
 extitisset, firmam ac stabilem effici.

Alphio Presbytero. 252.

Iter ad sancta, quod in templo occul-
 tabatur, ac velo intercipiebatur, illud sub-
 indicabat, sanctificationem nondum da-
 tam esse, ut quæ ad Domini nostri aduen-
 tum ac presentiam seruaretur: quo scili-
 cet tempore, cum velum infregisset, ac
 sanctioris adyti arcana, quæ Iudæis, ut
 ingrati animi nota laborantibus, operata
 fuerant, Gentilibus patefecisset, ad caele-
 stem cognationem nobis iter muniuit.

Eidem. 253.

Acriter scripturæ sensus quaeris: & quis
 mulgenti tibi sufficiet, nisi Deus sermo-
 nem ac nervos intentioni tuæ pares præ-
 beat? Quod petrae in Dominica passione
 perruptæ sunt, & monumenta ad corpo-
 rum migrationem contremuerunt, hinc
 illud significabatur, cum qui clavis confi-
 gebatur, & terrenorum & subterraneorum
 Dominum esse.

Eidem. 254.

Quam ob causam, inquis, eo quæ ani-
 ma carebant, cædebantur? Nimirum ut
 Iudæorum stoliditatem ac væcordiam ac-
 cusarent: quod cum ea metu frangeren-
 tur, hi contra in lapidum naturam migra-
 bant, atque & ad illatum terrorem stupidi,
 & ad beneficium ingrati erant.

Eidem. 255.

Duo latrones duos populos adumbra-
 bant: Ille, ut qui ad extremum vsque spi-
 ritum improbitatem animique peruerfita-
Ibidem.

tem præ se tulerit, ac ne vltimam quidem captiuitatem, quam à Romanis perpeffus est, in contumeliarū Christo illatarū pœnam atque vltionem sese subiiffe confessus sit: hic autem, vt qui in extremo vitæ spiritu de peccatorum remissione minime desperarit, verum scelerum agmen diuinitatis prædicatione correxerit, & expiarit.

Eidem. 256.

Quòd Dominus inter duos latrones cruci affigi sustinuerit, voluntariam ipsius ad duos populos præsentiam patefecit: ad quos, vt vtrumque per incarnationē suam renouaret, vltro ac sponte accessit: etiam si prior, quemadmodum ex latronibus vnus, id beneficium repudiaret (Non habemus regem, inquit, nisi Cæsarem) dum & innoxium sanguinem in capitis sui perniciem ad necem depoposcit, & huiusmodi cæde tanquam iusta gloriatus est. Ex quo effectum est, vt & hic populus & latro ille regno exciderint.

Eulogio. 257.

Ex oriente luce matutina lux abscedit. Claro sole oriente siderum chorus obscuratur. Cum purus ac liquidus dies illuxit, auroræ vmbra finem accipiunt. Cum Euangelij sapientia effulsit, legis puerilis institutio munus suum exercere desijt. Sic nempe vocis vsu amittit Zacharias, posteaquàm nouæ atque admirandæ salutationis lætum nuncium audiuit.

Petro Cænobiarchæ. 258.

Monasticæ vitæ tirones, nec regulæ iugo immodicè onerare oportet, ne statim in ipsis præludijs animis frangantur, ac deficiant: nec rursus indomitos ac laborum expertes relinquere, ne in socordiam & ignauiam prolabantur: verum paulatim ad altiora prouehere: vt, quemadmodum Isaac, sensim progredientes, in maiorem magnitudinem euadant. Nam quod im-

αἰχμαλωσίαν, ἢν ὑποβριμίων ὑπέ-
μεινε εἰς ἀμύμον τῆς χεῖρας πα-
ροινῶν ὁμολογίας ὑφιστασθῆναι· ὁ δὲ,
πρὸς αὐτῶ τῶ τελει μὴ Σπυγνοῦς
τῆς ἀφείσεως, ἀλλ' ἐν αὐτῶ τον ἑσ-
μὸν τῆς χακῶν θεολογία διορθωσά-
μυρος.

Τῶ αὐτῶ. σιγ.

Τὸ μέσον τῆς ληστῶν ἀναχέσθησαν
ραθῆναι τον κύριον, πλὴν ἐκούσιον αὐ-
τῶ πρὸς τὸς δύο λαθρο ἀπεκάλυψε
παρῆσιαν. πρὸς οἷς ἐκὼν παρεγένετο,
ἀμφοτέρως τῆ ἑαυτῶ βεβληθεὶς ἐναν-
θρωπήσῃ ἀνακείσασθαι. εἰ καὶ ὁ πρὸς-
τερος ὡς ὁ εἰς τῆς ληστῶν παρητήσατο
ὁ δὲ ἔχμυρ, λέγων, βασιλεία εἰ μὴ
Καίσαρα. καὶ τὸ αἷμα τὸ ἀγῶν ὅτι
πλὴν ἑαυτῶ κεφαλὴν ἐξαμτέμυρος, καὶ
ὡς διχθῶ τῶ φόνῳ ἐναβρωτόμυρος. φέρε
ἀφ' ὧν καὶ ἔτοι κακείνος τῆς βασι-
λείας ἐξέπεσον.

Εὐλογία. σιζ.

Ἀνατέλλοντος φωτός, ὁ ὄρθρος ὑπο-
χρῆσι· ἡλὶς ἀνιχόντος λαμψρός, τὸ
τῆς ἀτέρων ἀμαρῆται χροφύματα.
ὅτι ἀθελος ἡμέρα ὅτι φανῆ, τὰ τῆς
ἑῶ Σπυλῆγει σιείσματα. ὅτι ἡ τοῦ
εὐαγγελίς σοφία ἐξέλαμψεν, ἡ τῶ νό-
μῳ παιδαγωγία ἐχόλασεν. ἔτω κα-
φύει Ζαχαρίας, τὰ τῶ νέος καὶ ὁ δὲ
δόςσ ἀσπασμῶ ἀκηκοὺς εὐαγγελία.

Πίτρω ἀρχιμανδρίτη. σιη.

Τοὺς τῆς μοναχῶν νεοπαγεῖς ἔτε
καταφορτίζεν δὲ τῶ τῶ κανόνος ζυ-
γῶ, ἵνα μὴ εὐδὺς ἐν πρῶσιμῶ ἀπει-
πῶσιν, οὔτε ἀδαμάσθης καὶ Σπυγνοῦς
ἑῶν, ἵνα μὴ πρὸς βραχυμίαι ἐμπέσω-
σιν, ἀλλὰ καὶ βραχὺ πρῶσαιζεν αὐ-
τοῖς πλὴν ἀνάβασιν, ἵνα ὡς Ἰσαὰκ
πρῶβαινοντες μείζονες γένωνται. ὁ γινάται
γὰρ ὑποβάλλων πόνος ποιεῖ, τῶτο
καὶ

Σις. τ.